

LBRIS

We know
books

SAGA SOARELUI NEGRU



Éric Giacometti
Jacques Ravenne

triumful întunericului

Traducere:
Andreea-Giorgiana Nicolae

NICULESCU fiction

Tibet
Valea Yarlung
Ianuarie 1939

Furtuna pierdea în intensitate. Tunetele se auzeau ca niște ecouri îndepărtate deasupra culmilor, iar fulgerele își continuau baletul argintiu spre nord, în direcția trecătorii Yarlung. Protejat de vântul glacial care străbătea valea de trei zile, stând la adăpost în fața intrării în peșteră, bărbatul în combinezon alb se uita cu atenție la ultimele dungii de lumină care se înălțau deasupra vârfurilor din Himalaya. Manfred nu se temea de fulgere, din contră. Le împlânzise împreună cu tatăl său, un alpinist cu experiență, în timp ce escaladau pereții abrupti ai Alpilor bavarezi. Cuvintele tatălui său îi veneau în minte de fiecare dată când izbucnea furtuna.

Iubește fulgerul, el purifică aerul și forjează inima celor puternici.

Și totuși, în acest colț îndepărtat al Tibetului, în inima acestei văi înguste, se afla ceva murdar, pe care nici măcar fulgerul nu îl putea purifica. Vremea era asemenea unei busole derulate. Nu căzuse nici măcar un fulg, deși munții de jur-împrejur erau acoperiți de o pătură groasă de zăpadă

proaspătă. Ca și cum o forță invizibilă își impusese legea asupra elementelor naturale celor mai puternice ale creației.

Hauptmannführerul SS Manfred Dalberg se uită cu o privire ostilă la poalele văii. Era departe de frumusețea munților bavarezi ai copilăriei. Absența totală de vegetație, solul cenușiu și steril, imensitatea pereților stâncoși cu crestele lor ascuțite ca niște cuțite. Acest peisaj fusese modelat cu scopul unic de a anihila orice urmă de prezență umană sau animală. O simțea în adâncul lui.

Tărâmul craniilor care urlă.

Acesta era numele pe care tibetani îl dăduseră locului straniu uitat de zei și de oameni. În absența craniilor urlătoare, vântul era cel care îi încorda nervii cu urlatul său. Nu visa decât să se întoarcă în Germania și să-și regăsească divizia de luptă. Manfred tocmai își ridica gulerul combinezonului standard al trupelor alpine din SS când auzi un zgomot familiar în dreapta sa. Își luă binoclul pentru a observa ce se întâmpla mai jos. Un camion acoperit cu o prelată murdară înainta la viteză maximă pe pista prăbușită care servea drept șosea.

Schäfer.

Ofițerul fu cuprins de un val de ușurare. Șeful său se ținuse de cuvânt, urma să se ocupe de această situație. Manfred își puse gluga pe cap și coborî treptele patru câte patru pe scara lungă din piatră, care lega intrarea în peșteră de marginea pistelor, șerpuind pe dealul trist.

Să fugi de gaura blestemată...

Trecuseră aproape două săptămâni de când plecaseră din Lhasa și se despărțise de cea mai mare parte a expediției, continuând cu un mic detașament științific format din doi arheologi, un lingvist pe post de traducător, vreo șase hamali

tibetani și trei călugări budiști. La început, totul mersese bine. Urmărise instrucțiunile literă cu literă și instalase tabăra. La locul exact descris în pergamentele sacre, o peșteră era cocoțată pe un deal la marginea pistei Sanshai și delimitată de două Tulpa stacojii, mici turnuri tradiționale tibetane în formă de con în care se găseau roți de rugăciune. Doar că aici nu se găsea nicio roată, erau doar sculpturi de demoni cu coarne, amenințatori. Totul era conform desenelor reproduse în pergamentele din *Kanjur*, cartea sacră a tibetanilor.

Poarta de intrare în regatul craniilor.

Dar imediat ce instalaseră tabăra de bază, doi hamali se îmbolnăviseră în mod inexplicabil și pierduseră tot sângele. La scurt timp după aceea, atmosfera devenise brusc tensionată între germani și „călugării împuțiți”, după cum îi numea adjunctul său. Călugării le ordonaseră hamalilor să blocheze accesul la necropolă. De acum înainte, era imposibil să avansezi în interiorul peșterii. Dacă ar fi depins doar de el, Manfred i-ar fi executat cu un glonț, dar nu voia să pună în pericol relațiile diplomatice cu țara sa. La urma urmei, Tibetul devenise marele prieten al celui de-al Treilea Reich și solicitase ajutor militar împotriva chinezilor.

Trimisese un mesager care să ceară ajutor șefului său, Hauptsturmführerul Ernst Schäfer. Oare comandantul misiunii „Tibetul- țară ariană” nu devenise omul de încredere al celui puternic din Lhasa, al cincilea Rinpoche³? Ajunsese să îl și convingă pe cel din urmă să ofere germanilor cele o sută opt pergamente ale cărții sacre *Kanjur*.

Manfred ajunsese în fața pistei chiar în momentul în care camionul acoperit de praf de culoarea lunii frâna în fața lui.

³ Mare demnitar tibetan.

Chiar în fața celor două Tulpa, un hamal tocmai curăța hamurile murdare ale unui catâr. Manfred aruncă o privire răutăcioasă către bărbatul scund cu fața plină de riduri ca un măr ars. Nu înțelegea de ce Schäfer susținea întruna că acești suboameni aparțineau rasei ariene.

Când cei doi bărbați în haine albe ieșiră din vehicul, Manfred se ținu drept ca un stâlp în fața lor, cu brațul drept ridicat spre ei.

— Heil Hitler!

Cei doi îi răspunseră la salut. Cel mai masiv dintre ei arăta ca un boxer, avea barba blondă și chipul zâmbăreț și îl strânse de mână viguros.

— Manfred, ce bucurie, spuse Schäfer exaltat.

Apoi arătă înspre tovarășul său de drum care stătea puțin mai în spate.

— Ți-l prezint pe colonelul Karl Weistort, directorul de la Ahnenerbe și membru al statului-major al Reichsführer-ului. Vine de la Berlin.

Ofițerul se îndreptă către Manfred. O cicatrice subțire i se întindea de la tâmplă până la obraz. Manfred observase deja acest tip de cicatrice la scrimerii din frățiile studențești prusace. În ciuda acestei cicatrici, bărbatul degaja un fel de bunăvoință pe care rar o întâlnește la un ofițer superior SS. Ofițerul îi strânse mâna și îi zâmbi călduros.

— Felicitări, Obersturmführer Dalberg. Dacă informațiile sunt exacte, ne aflăm în pragul unei descoperiri minunate. Viitorul dumneavoastră în sânul SS-ului este asigurat, tinere prieten.

Locotenentul se încruntă, părea că nimeni nu citise scrisoarea.

— Sunt flatat, Herr colonel, dar am menționat unele dificultăți.

Ofițerul îl luă de umăr.

— Ia povesteți-mi.

Locotenentul se uită cu dispreț la interiorul peșterii.

— În peșteră se află o ușă uriașă fără nicio încuietoare care duce la sanctuarul în care se află... obiectul. Dar călugării sunt furioși, spun că trebuia doar să vizităm peștera și nu să intrăm în necropolă. Nu vor ca străinii să profaneze acest sanctuar.

Weistort pufni în râs. Un râs sincer și vesel.

— Străini? Sigur că nu. Avem același sânge chiar dacă nu se remarcă imediat, spuse acesta uitându-se la hamalul care fuma o pipă lungă. Haideteți să rezolvăm această problemă cu „verișorii” noștri.

Cei trei urcară scara ce conducea la grotă.

— Cum decurge șederea la Lhasa? întrebă Manfred.

— Excelent. Am terminat de filmat noul meu documentar și am colectat o mulțime de date științifice. Îmi pare rău că trebuie să ne întoarcem în curând la Berlin. Țara aceasta este minunată, iar tibetanii sunt oameni remarcabili.

— Nu sunt de acord cu dumneavoastră, Karl, răspuse tânărul locotenent.

Weistort care părea a fi într-o dispoziție excelentă, sărea pe trepte.

— Haideteți, haideteți, locotenente. Un pic de optimism, ce naiba. Ce nume i-au dat tibetanii acestui tărâm?

Cei trei se aflau la doar vreo treizeci de metri de intrarea în peșteră care era un fel de semi-cupolă sculptată în stâncă.

— Tărâmul craniilor care urlă, răspuse Manfred. Călugării cred că unii morți continuă să trăiască și nu se pot reîncarna. Rătăcesc în măruntaiele pământului și își murmură disperarea, incapabili să găsească alte corpuri noi în care să

locuiască. Dacă deschidem poarta, se va dezlănțui iadul pe pământ. Și cum e nevoie de cel puțin o duzină de oameni pentru a o scoate din balamale...

Colonelul Weistort zâmbea.

— Morți care rătăcesc în așteptarea învierii. Minunat! Nu este aceasta o parabolă despre poporul nostru? Germani disperați de înfrângere și trădare ce îl așteptau pe salvatorul Adolf Hitler? Führerul a dat Germaniei un trup nou. Mai puternic, mai viguros. Îmi plac aceste tradiții ancestrale. Ne permit să înțelegem sensul ascuns al universului.

Piciorul colonelului se lovi de o cutie mare de conservă deschisă aflată pe o treaptă. Se rostogolise dintr-un morman de deșeuri stocate în fața unei pietre mari de pe margine. Weistort se opri brusc și luă conserva pe care o aruncă pe mormanul de gunoi.

— Locotenente, îmi veți face plăcerea de a îngropa gunoiul acesta imediat.

Tânărul locotenent făcu ochii mari de uimire. Weistort se uită la el dând din cap dezamăgit.

— Să murdărești natura este o crimă, locotenente. Pământul ne oferă atâtea minuni din abundență și să îl respectăm e minimul pe care îl putem face. Nu v-au învățat asta la cursurile de ecologie de la Institutul SS?

— Nu, domnule colonel, m-am alăturat ordinului anul trecut.

— Ei bine, e o greșeală. Învățați că ecologia este un cuvânt inventat de un bun german, biologul Ernst Haeckel, și vine din grecescul *Oikos*, habitat și *Logos*, știință.

Schäfer adăugă cu o voce entuziastă:

— Un mare precursor acest Haeckel, credea în inegalitatea oamenilor și considera albi drept apogeul evoluției.

A fost membru fondator al Societății germane pentru igiena rasială la începutul secolului al XX-lea, când național-socialismul încă nu se născuse.

— Absolut, lucrarea sa *Lebenswunder*⁴ trebuie citită și recită, adăugă Weistort. Vă voi trimite un exemplar.

Mulțumit de scurtul său discurs, colonelul SS continuă să urce treptele. Trecură câteva minute până când cei trei bărbați intrară în peșteră. Interiorul, imens ca o braserie din München, era luminat de torțe amplasate de-a lungul pereților la fel de gri ca peisajul văii. În fundul peșterii, mai mulți oameni stăteau întinși în fața unui foc care scotea un fum rănced. Un miros de grăsime prăjită plutea în aerul rece. Un bărbat blond, înalt, se repezi spre ei, încordat. Nici măcar nu se deranjă să îi salute pe nou-veniți.

— Locotenente, unul dintre hamali nu se simte deloc bine, vomită și scuipă sânge.

Weistort și Schäfer se uitară rapid unul la celălalt, îngrijorați.

— Este al treilea... adăugă tânărul german. L-au dus în cealaltă sală.

— Duceți-mă la el, vă rog, spuse colonelul cu o voce blândă.

O luară la dreapta în direcția unei zone consolidate a peșterii, din care ieșeau luminițe slabe. Un grup restrâns era așezat în fața unui fel de altar din piatră pe care ardea un foc de cărbuni. Trei călugări în robe de culoarea șofranului, așezați în poziție de lotus, se aflau în jurul unui bărbat întins care se zvârcolea de durere pe o pătură decolorată. Șiruri de sudoare i se prelingeau pe față, iar din colțurile gurii îi curgea sânge.

⁴ „Minunile vieții.”

Weistort se apropie de călugări și făcu o plecăciune în semn de salut.

— Traduceți și spuneți-le că sunt trimis de Adolf Hitler, marele Lama al Germaniei.

Traducătorul se conformă, dar călugării nu se clintiră.

Weistort se ghemui și își trecu mâna pe fruntea bolnavului.

— Din ce cauză e bolnav?

Unul dintre călugări își ridică privirea spre ofițer, o privire dură. Un șuvoi de cuvinte se auzi brusc, erau cuvinte dure și tăioase.

Traducătorul ascultă cu atenție apoi bolborosi cu o voce calmă:

— Acest hamal a fost pedepsit, la fel ca și ceilalți, pentru că a intrat în sanctuar. Va muri în această noapte și se va alătura morților care bat în spatele ușii. Dacă nu plecăm, vom avea aceeași soartă.

Colonelul Weistort dădu din cap, făcând semn că a înțeles.

— Traduceți ce îi voi spune. Sunt foarte dezamăgit. Voiam doar să aducem un omagiu strămoșilor săi. Spuneți-i că am foarte mult respect față de pământul său și față de obiceiurile sale. În Germania se restabilesc vechile practici ancestrale ce au fost disprețuite de creștinism. Am putea aduce o jertfă, un sacrificiu în semn de respect față de cei morți?

Traducătorul vorbi din nou. Călugărul devenea din ce în ce mai ostil. Țipă câteva cuvinte și scuipe pe jos. Traducătorul făcu ochii mari și dădu din cap.

— Trebuie sacrificată o capră binecuvântată de Lama superior din Lhasa. Din păcate, nu avem capre.

Ofițerul german surâse. Apoi, fără să rostească un cuvânt, scoase un cuțit atârnat la centură. Îl flutură la lumina slabă

a focului, iar ochii săi albaștri păreau să reflecte strălucirea metalică a oțelului. Vocea îi răsună pe pereți.

— Spuneți-i că și eu aparțin unui ordin spiritual, și anume SS, iar acest pumnal mi-a fost înmânat de șeful meu, Heinrich Himmler. Pe lamă este gravată deviza: „Onoarea mea este loialitatea mea.”

Înfipse cuțitul în cărbuni. Oțelul începu să se înroșească.

— Nu știu dacă acest cuvânt, onoare, reprezintă ceva în Tibet, dar în țara mea el se referă la trei calități: mândrie, curaj, loialitate.

Colonelul se apropie zâmbind de unul dintre călugări, ținând cuțitul incandescent în mână. Vocea lui Weistort deveni mai liniștitoare, mai blândă. Se ghemui lângă călugărul mai în vârstă care nu scosese niciun cuvânt de la început.

— Prieteni, am impresia că nu dați dovadă de multă loialitate în ceea ce ne privește.

Abia ce pronunțase ultimul cuvânt că îl și înjunghie pe bătrân în gât. Lama tăie glota acestuia și alunecă în carne. Un șuvoi de sânge limpede țâșni, pătând combinezonul immaculat al colonelului. Călugărul căzu pe spate, lângă bolnav, cu ochii mari, zvârcolindu-se asemenea unui vierme. Un miros de carne arsă se răspândi în jurul lor.

Ceilalți doi călugări nu se clintiseră. Aveau aceleași fețe netulburate.

Schäfer se apropie.

— Sunteți nebun, colonele! Nu sunt responsabili de boala acestui om.

Weistort își curăța lama pe roba călugărului și răspunse cu condescendență:

— Naivitatea aceasta vă face simpatic, dragul meu Ernst. Dar permiteți-mi să vă explic. Uitați-vă la dunga roșie din

partea de jos a robelor acestor călugări, ea ne indică faptul că aparțin lui Ganpitra, un ordin din clerul tibetan a cărui misiune este să protejeze comunitatea. Cu orice preț. Au permisiunea de a încălca legile și de a ucide atunci când este necesar. Lupi deghizați în oi. Cine ar avea suspiciuni în fața unor călugări budiști drăguți... Foarte practic, nu vi se pare?

— Nu văd legătura, replică Schäfer care nu îndrăznea să se uite la bătrânul călugăr.

— Ganpitra nu folosește niciodată arme albe, sunt prea vulgare, dar folosește otravă. O mare specialitate a ordinului lor. Înainte de a veni, am citit memoriile unui misionar italian care fusese admis la Potala⁵ în urmă cu mai mult de treizeci de ani. Cred că au otrăvit hamalii ca să ne facă să credem în existența unui blestem și să o luăm la fugă.

Unul dintre călugări vorbi.

— El spune că discipolii lui Buddha nu se tem nici de voi, nici de moarte. Puteți să îi omorâți, nu se va schimba nimic. Iar hamalii, nici ei nu o să vă ajute cu nimic, vor prefera să fie uciși decât să înfrunte morții care urlă.

Colonelul cu cicatrice dădu din cap și își luă cuțitul în mână. Se aplecă deasupra cadavrului călugărului și tăie o bucată de carne de circumferința unei monede, sub fruntea nefericitului. Chiar deasupra nasului.

Își ridică trofeul și îl aruncă în foc.

— Traduceți din nou, vă rog. Și eu practic magia lor, am luat al treilea ochi al colegului lor și l-am ars. Sufletul lui îmi aparține de acum înainte și o să mă distrez când îl voi supune la mii de chinuri. Nu va ajunge niciodată în Nirvana.

Fețele călugărilor se schimbă brusc. Se uitară unii la alții, speriați.

⁵ Rezidența lui Dalai-Lama la Lhasa.

— Ei cunosc foarte bine această vrăjitorie pentru că o folosesc din când în când pentru a teroriza inamicii lui Rinpoche. Nu am făcut altceva decât să citesc cu atenție cartea preotului trimis de la Vatican, care a asistat la trucurile lor. Acum le veți spune să îi ghideze cum trebuie pe hamali pentru a ne deschide ușa sanctuarului. În caz contrar, va trebui să mă ocup, din păcate, de sufletele lor.

Cei doi călugări, care nu auziseră sfârșitul traducerii, se ridicaseră cu viteza luminii. Alergară spre sală dând ordine hamalilor întinși pe jos.

Weistort își puse cuțitul deoparte cu calm.

— Și dacă am deschide această faimoasă poartă?

Două ore mai târziu, intrarea în sanctuar era pregătită. Porțile grele din bronz, care trebuie să fi cântărit o jumătate de tonă, se aflau pe jos, de o parte și de alta a unei deschizături din care ieșea un miros înțepător și dulce.

— Mirosul dulce al morții, murmură Weistort, intrând pe culoarul larg cu o torță în mână, urmat de Schäfer cu degetul pe trăgaciul mitralierei.

Ceilalți germani, care rămăseseră în fața intrării, nu fuseseră nevoiți să țină hamalii la distanță. Aceștia fugiseră cu toții de frică din peșteră, urlând cuvinte de rugăciune. Călugării erau așezați în fața focului.

Cei doi ofițeri înaintau cu pași lenți pe solul umed, iar flacăra arunca lumini pâlپătoare pe pereții aproape albăstrui, străbătuți de o multitudine de așchii metalice.

— Trebuie să fie o veche mină de argint, murmură Schäfer, Tibetul este bogat în minereuri prețioase.

— Ceea ce căutăm noi aici are infinit mai multă valoare decât argintul sau aurul, îi răspunse Weistort. De altfel, nu